

реєстрації суб'єктів підприємництва з поняттями права на підприємницьку діяльність, закріпленого на конституційному рівні (ст. 42 Конституції України) [2].

Щоб намір юридичної особи, про створення якої висловили засновники, шляхом оформлення установчих документів, перетворився на суб'єкт права, необхідно його зареєструвати в установленому законодавством порядку.

Державна реєстрація є необхідним проміжним юридичним фактом, із яким закон пов'язує можливість встановлення господарської правосуб'єктності. Тому з моменту державної реєстрації фізичної та юридичної особи набувають дієздатності у сфері підприємницької діяльності.

Наразі в Україні сформована сучасна єдина національна система державної реєстрації суб'єктів господарювання. Отже, державна реєстрація є необхідною обов'язковою умовою їх легітимізації і, відповідно, участі в конкретних господарських відносинах та їх функціонування. Через державну реєстрацію господарські організації набувають господарську правосуб'єктність. Вона також є однією із функцій державних органів щодо контролю за дотриманням законності в організації підприємницької діяльності. Законодавець створив у правовому полі максимально сприятливі умови для надання якісних адміністративних послуг, але практика правозастосування внесе свої поправки, та виявить можливі недоліки, які можуть бути пов'язані саме із реалізацією норм права.

Література

1. Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань: Закон України від 15 трав. 2003 р. № 755-IV. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/755-15>

2. Конституція України від 28 черв. 1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.

УДК 346.14 (043.2)

Подвисоцький О.С., студент,
Факультет менеджменту, транспорту та логістики,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Загришева Н.В., к.ю.н., доцент

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Успішний розвиток держави залежить від потреб, які вона може задовольнити за допомогою використання своїх ресурсів, а також

послуг та товарів, які вона може запропонувати. З розвитком економіки у світі зростають і блага, необхідні для задоволення потреб суспільства. В державі мають діяти нові виробництва, впроваджуватися нові технології, розробки, створюватися нова продукція. Для існування всього вищенаведеного, а також створення сильної економіки, держава має стимулювати інноваційну діяльність в Україні.

Відповідно до ст. 6 Закону України «Про інноваційну діяльність» державне регулювання інноваційної діяльності здійснюється шляхом: визначення і підтримки пріоритетних напрямів інноваційної діяльності, формування і реалізації державних, галузевих, регіональних і місцевих інноваційних програм, створення нормативно-правової бази та економічних механізмів для підтримки і стимулювання інноваційної діяльності, захисту прав та інтересів суб'єктів інноваційної діяльності, фінансової підтримки виконання інноваційних проектів, стимулювання комерційних банків та інших фінансово-кредитних установ, що кредитують виконання інноваційних проектів, встановлення пільгового оподаткування суб'єктів інноваційної діяльності, підтримки функціонування і розвитку сучасної інноваційної інфраструктури. Відповідно до ст. 328 Господарського кодексу України держава регулює інноваційну діяльність шляхом: визначення інноваційної діяльності як необхідної складової інвестиційної та структурно-галузевої політики, формування і забезпечення реалізації інноваційних програм та цільових проектів, створення економічних, правових та організаційних умов для забезпечення державного регулювання інноваційної діяльності, створення та сприяння розвитку інфраструктури інноваційної діяльності.

У країнах Західної Європи державне втручання в інноваційну сферу стало нормою, і його методи постійно вдосконалюються. Основною метою такого втручання є забезпечення сталого економічного розвитку, підтримка низького рівня інфляції, високої інноваційної активності й зайнятості. Так, наприклад, в останній чверті XX ст. під стратегічним керівництвом держави Японія стала світовим лідером в інформаційно-технологічних галузях [5].

Більшість документів, що були прийняті за останні 10-15 років, мають описовий або декларативний характер і не забезпечують повномасштабного регулювання суспільних відносин, які виникають у процесі розроблення, створення та поширення інноваційного продукту. Проблемами розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності є: низькі темпи впровадження високих технологій; висока енергоємність внутрішнього валового продукту;

зношеність основних фондів; недосконалість законодавства щодо розвитку інноваційної діяльності; невизначеність пріоритетів розвитку базових галузей економіки та відсутність сприятливих умов для залучення інвестицій з метою забезпечення розвитку високотехнологічного виробництва; тощо [3].

Засобами державного регулювання інноваційної діяльності є: експертиза та реєстрація інноваційних проектів, реєстрація інноваційних структур, надання фінансової підтримки. Одним з видів інноваційної діяльності є діяльність у сфері трансферу технологій, державне регулювання якої здійснюється відповідно до Закону України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій», що визначає правові, економічні, організаційні та фінансові засади державного регулювання у сфері трансферу технологій і спрямований на забезпечення ефективного використання науково – технічного та інтелектуального потенціалу України, технологічного виробництва продукції, охорони майнових прав на вітчизняні технології на території держав, де планується або здійснюється їх використання, розширення міжнародного науково – технічного співробітництва у цій сфері. Законом України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» визначено правовий режим, який передбачає надання державної підтримки щодо стимулювання діяльності технологічних парків [4, с. 69].

Тому, враховуючи вищенаведене, необхідність вирішення проблем у сфері державного регулювання інноваційної діяльності набуває особливого значення. Державна інноваційна політика має посідати важливе місце серед пріоритетних напрямків розвитку держави. Розробка нових систем, матеріалів, машин, освоєння нових технологій допоможе зробити крок вперед у розвиток економіки та держави в цілому.

Література

1. Про затвердження Програми розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні: Постанова Кабінету Міністрів України від 2 лют. 2011 р. № 389. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-2011-%D0%BF>
2. Кравець І. Державне регулювання інноваційної діяльності: окремі проблеми правового регулювання. Вісник Київського національного університету ім. Т. Шевченка. 2010. Вип. 84. С. 67-71.
3. Гармашова О.П. Розвиток системи державного регулювання наукової та інноваційної діяльності в Україні. Экономика и управление. 2013. № 1. С. 86-91.
4. Чикаренко І. Проблеми державного регулювання інноваційної

діяльності в Україні. Державне управління та місцеве самоврядування. 2012. № 4 (15). С. 95-105.

5. Єлець О.П. Державне регулювання інноваційної діяльності. URL: www.kpi.kharkov.ua/archive/.../72011_20.pdf.

УДК 346.14 (043.2)

Романенко В.С., студент,
Факультет менеджменту, транспорту та логістики,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Загрішева Н.В., к.ю.н., доцент

ЗАХИСТ ПРАВ АКЦІОНЕРІВ НА ОДЕРЖАННЯ ДИВІДЕНДІВ

Питання виплати дивідендів є найбільш проблемним при дослідженні правової та економічної природи діяльності акціонерних товариств. Для вітчизняного досвіду актуальною є ситуація уникнення реалізації права акціонера на отримання частини прибутку у вигляді дивідендів, що зумовлюється специфікою діяльності вітчизняних акціонерних компаній та недосконалістю чинного корпоративного законодавства в частині розподілу прибутку акціонерного товариства.

Платити дивіденди чи ні – це питання, яке виникало завжди, на всіх етапах розвитку акціонерної форми господарювання. З одного боку, будь-яке товариство, як свідчить світова практика, зацікавлене у виплаті дивідендів, що робить акції компаній більш привабливими для потенційних акціонерів. У таких розвинених країнах, як США, Японія, країнах Європи регулярна виплата дивідендів є одним із простих та ефективних способів залучення додаткового капіталу, адже рейтинг компанії за умовами стабільної виплати дивідендів значно підвищується. З іншого боку, як влучно зазначив німецький фінансист Карл Фюрстенберг: «Акціонери – нерозумний та зухвалий народ. Нерозумний – тому що купує акції, зухвалий – тому що бажає отримати дивіденди» [5, с. 23].

Відповідно до положень (ст. 3 і ст. 6 Закону України «Про цінні папери та фондовий ринок») основним джерелом нарахування дивідендів є чистий прибуток товариства. Відповідно до ст. 10 Закону України «Про господарські товариства» та ст. 116 ЦК України визначають право учасника товариства на участь в управлінні справами товариства, у розподілі прибутку та на одержання частини такого прибутку у вигляді дивідендів. Відтак право на отримання дивідендів мають особи, які є учасниками